

Створення до створення книги Буття

Сесіл Н. Райт

вступ

Як все починалося? Звідки все взялося? Як пояснити галактики, які знаходяться на відстані трильйонів світлових років? Коли були створені Рай, Пекло, Ангели та Демони? Чи вони були створені до створення книги Буття?

Ми починаємо бачити, що джерелом усього є надприродне джерело, яке має найвищу силу, інтелект і джерело, яке має мораль з етикою.

Нашому обмеженому розуму важко зрозуміти концепцію відсутності початку і кінця, ВІЧНОСТІ. Але БОГ всюдисущий; тобто Він завжди був, є зараз і завжди буде. Історія показує, що всі цивілізації поклонялися якомусь типу вищих істот і вірили в життя за межами земного життя. Соломон сказав, що Бог вклав у людину це бажання. у "Він також вклав вічність у серця людей; але вони не можуть зрозуміти, що Бог зробив від початку до кінця». (Еккл 3:11-12)

Зміст

Рай і пекло

Ангели Єгови

Ангели

Демони

Розділ 1

Рай і пекло

Небо було створене чи воно існувало завжди?

Небесне небо є місцем проживання Бога. Оскільки Бог всюдисущий, завжди присутній, і оскільки Небо є Його місцем проживання, то Небо мало існувати завжди. Це небо, де праведники будуть жити вічно. Але ангели були присутні, коли «Бог створив небесне небо і землю», як вказує запитання, яке Бог поставив Йову. «Де ти був, коли я заснував землю? ... наріжний камінь на місці, поки ранкові зорі співали разом і всі ангели кричали від радості?» (Йов 38:4-7)

коментар: Отже, ранкові зорі та ангели були присутні при створенні. Невідомо, коли Бог створив їх.

Небеса як обитель Бога не слід плутати з:

- a. Повітряне небо стосується атмосферного неба, як «небесні птахи» або «небесні хмари». (Матвія 6:26; 8:20; Дії 10:12; 11:6; Якова 5:18)
- b. Сидеричне небо, область "сонця", "місяця" і "зірок". (Буття 1:14-16; Псалом 8:3-4; Матвія 24:29,35; Марка 13:15,31; Євреям 11:12; Об'явлення 6:14; 20:11)

А як щодо пекла, воно існувало завжди чи було створене?

З небесним створенням праведних духовних істот, ангелів, не було потреби в пеклі, поки Сатана та його ангели не повстали. «Бо якби Бог не пощадив ангелів, коли вони грішили, але кинув їх до пекла й віддав у кайдани темряви, щоб їх берегли до суду». (2 Петра 2:4-5)

коментар: Слово «Пекло» перекладається з грецького слова Tartaroósas і tartaroo, яке в Concordance Стронга дає його значення як «найглибша безодня Аїду; заточити на вічні муки». Тому, здається, бунтівних ангелів відправляють у тартарський бік Аїду, тимчасове місце проживання, поки їх не відправлять на вічні муки, пекло.

«Ангелів, які не залишилися в межах свого власного становища влади, але залишили своє належне житло, Він тримав у вічних кайданах під темрявою аж до суду великого дня». (Юди 6)

коментар: Щоразу, коли було створено пекло, воно було створено та зарезервовано для непокірних і злих під час їх другої смерті. Деякі інші описи:

1. «вогняна піч; [де] буде плач і скрегіт зубів». (Матвія 13:42)

2. «вічний вогонь, уготований для диявола та його ангелів». (Матвія 25:41)
3. «загибель», (знищення) не неправедних. (Филип'ян 3:19)
4. «вічна погибель від лица Господнього і від слави могутності Його». (2 Фессалонікійців 1:9)
5. «друга смерть». (Об'явлення 2:11)
6. «вкинтий живим в озеро огню та сірки, ... мучений день і ніч на віки вічні». (Об'явлення 20:10)
7. «озеро, що горить вогнем і сіркою, сірка». (Об'явлення 21:8)

Розділ 2

Ангел Єгови

Коли Мойсей хотів знати ім'я Бога, щоб він міг сказати своїм єврейським братам у Єгипті, Бог сказав, що він «Я Є ТОЙ, ЩО Я Є», і в скороченій формі, коли Він говорив про себе як про Я Є. (Вихід 3:14) Тоді він сказав сказати старшим Ізраїлю, що Єгова, Бог їхніх батьків, явився йому. Різниця полягає в тому, що Бог говорив про себе суб'єктивно, від першої особи (Я Є), тоді як Мойсей говорив би про Нього об'єктивно, від третьої особи (ВІН [ХТО] Є = Єгова).

Хоча існує безліч ангелів Божих, «ангел Єгови» або «Божий» здається (а) відмінним від інших ангелів і (б) більшу частину часу прирівнюється до самого Бога, ніби один із члени Божества, і, ймовірно, це той, кого в Ісаї 63:9 називають «анголом присутності його» (буквально «обличчя його»).

«Ангел Єгови» або «Божий» у Старому Завіті цілком міг бути членом Божества, яке пізніше втілювалося як Ісус Христос (Івана 1:1-3,14).

Посилання на Старий Завіт

(а) Буття 16:7-14: «Ангел Єгови» з'явився Агарі, невольниці Сари, коли вона тікала від своєї господині, і наказав їй повернутися. «і вона назвала ім'я Єгови, що говорив до неї: Ти Бог, що бачить».

(б) Буття 18:1 - 19:28: Аврааму з'явилися троє «людей», один з яких визначений як «Єгова» (18:13-33; 19:27) — член Божества; а двоє інших, яких називають «ангелами» (19:1,15), пішли в Содом і відвідали племінника Авраама, Лота, визволивши його і його сім'ю від знищення цього міста.

(с) Буття 21:8-20: «і ангел Божий покликав Агар з неба [пізніше] і сказав їй: Що з тобою, Агар? Бо Бог почув голос хлопця, де він є! (порівняно з 17-18)

(d) Буття 22:1-19: «І кликнув до нього ангел Єгови з неба та й сказав: Аврааме, Аврааме!» І сказав: «Не простягай свої руки на хлопця, ... бо тепер я знаю, що ти боїшся Бога». бачивши,

що ти не пожалів свого сина, свого єдиного сина, від мене ... і ангел Єгови вдруге покликав Авраама з неба і сказав: Я присягнув собою, говорить Єгова, тому що ти зробив цю річ, і не пошкодував сина твого, єдиного сина твого, щоб я благословив тебе» тощо (вірші 11-17)

(е) Буття 24: 1-67: мова Авраама до свого слуги, якого він посилав до міста Нахора в Месопотамії, щоб отримати дружину для свого сина Ісака: «Єгова, Бог небес, що взяв мене з дому мого батька. , і з землі мого народження, і хто говорив зі мною, і хто поклявся мені, кажучи, що твоєму нащадку я дам цю землю; він пошле свого ангела перед тобою, і ти візьмеш жінку для мого сина звідти». (в.7; пор. в.40)

коментар: Письменник (Мойсей) використовує фігуру мови, яка називається пролеписом, у якій говориться про річ до її часу, наприклад, говорячи про Нерона, коли він був хлопчиком, хоча він не був імператором, коли хлопчиком. Подібним чином Авраам у той час, про який йдеться в оповіді, що розглядається, знав Бога не під ім'ям Єгова, а як Бога всемогутнього (євр. Ель Шаддай) (Вихід 6:2-3) – хоча автор знав це.

(f) Буття 31: 3-16: «І промовив Єгова до Якова: Вернися до землі батьків твоїх і до родини своєї, і Я буду з тобою... І сказав мені ангел Божий уві сні Якову: ... і він сказав [згідно зі звітом Якова своїм дружинам]: ... Я Бог Бет-Елу [28:10-22], де ти помазав стовпа, де ти дав обітницю мені: тепер встань, вийди звідти цю землю, і повернись до землі свого народження». (версії 3-13)

(g) Буття 48:15-16: «І поблагословив він Йосипа, і сказав: Бог, перед яким ходили мої батьки Авраам та Ісак, Бог, що пасував мене все життя моє аж до цього дня, ангел, що визволив Благослови мене від усякого зла, нехай буде ім'я моє й ім'я батьків моїх посеред землі. (пор. 15-16)

коментар: Яків (Ізраїль) благословив свого сина Йосифа та своїх онуків Єфрема і Манасію. «Ангел» тут є «ангелом Божим» у (f) вище, і його прирівнюють до самого Бога, отже, як члена Божества.

(h) Вихід 3:1-22: «І з'явився йому [Мойсеєві] ангел Єгови в полум'ї огняному з-посеред куща. І побачив він, аж ось кущ палає вогнем, а І сказав Мойсей: «Я піду й побачу це велике видовище, чому кущ не згорів». , і сказав: «Мойсей, Мойсей». І він сказав: «Ось я...» Крім того, він сказав: «Я Бог твого батька, Бог Ісака і Бог Якова». ; бо він боявся дивитися на Бога, і Єгова сказав: «Я справді бачив страждання свого народу в Єгипті» тощо (вірші 2-7а).

коментар: «Ангел Єгови», «Єгова» і «Бог» прирівнюються в цьому уривку.

(i) Вихід 13: 21-22: «І йшов Єгова перед ними [ізраїльтянами в їхній подорожі з Єгипту до землі Ханаанської] вдень у стовпі хмари, щоб вести їх дорогою, а вночі в стовпі хмари. стовп

огню, щоб світити їм удень і вночі: стовп хмари вдень і стовп огню вночі не відступав від людей».

(j) Вихід 23:20-23: «Ось я [Єгова] посилаю перед тобою ангела, щоб стерегти тебе на дорозі та ввести тебе до місця, яке я приготував. Стережись перед ним і слухай до його голосу, бо він не пробачить вам провину, але якщо ви справді послухаетесь його голосу, то я буду ворогом для ваших ворогів. і противник твоїм противникам, бо мій ангел піде перед тобою».

Коментар до Вихід 32-33:

Після гріховного епізоду на горі Синай по дорозі до Ханаану (Вихід 32-33), Бог суворо карає Ізраїль і погрожував знищити їх і створити замість них велику націю Мойсея. Мойсей заступився, і Бог погодився залишити їх живими та піти до Ханаану, пообіцявши послати перед ними «Мого ангела» і вигнати мешканців землі (Вихід 32:34), але не раніше, ніж сказав: «Я не піду посеред тебе, бо ти твердоший народ, щоб не знищити тебе на дорозі». (Вихід 33:36)

«Коли народ почув цю злу вістку [з 33:1-3], він заплакав, і ніхто не поклав на себе прикрас. І сказав Єгова до Мойсея: скажи синам Ізраїля: Ви народ твердоший; якщо я піднімусь серед тебе на одну мить, тож зніму з тебе твої прикраси, щоб я міг знати, що тобі робити». Вони оплакували і зняли свої прикраси, ніколи більше їх не одягаючи, і Бог не «спожив» їх. Він також змінив себе, пообіцявши Мойсею: «Я піду з тобою, і Я дам тобі спокій». Мойсей відповів: «Якщо Ти не підеш зі мною, не винось нас звідси». І він попросив, щоб Бог показав йому Свою славу як запевнення, що він і люди знайшли прихильність в Його очах і будуть мати Його присутність у своїй подорожі. У відповідь Бог наказав Мойсеєві зайти в розколину скелі, поки його слава проходила повз, і тоді побачити його спину, але не обличчя. (33:4-23)

Як продовження, ми зазначаємо в книзі Повторення Закону, що після того, як Ізраїль прибув майже через 40 років на схід від річки Йордан, Мойсей у своїй прощальній промові незадовго до своєї смерті та того, як Ісус Навин веде їх на захід через Йордан до Ханаану, розповів про різні видатні випадки, які сталися на цьому шляху, показуючи, що Єгова справді був з ними весь час, незважаючи на їхню непоступливість час за разом і покарання їх різними способами. А в 1:32-33 Мойсей розповідав, як він сказав їм у Кадеш-Барнеа: «Єгова, Бог ваш... йшов перед вами дорогою, щоб знайти вам місце, щоб розбити ваші намети, у вогні вночі, щоб показати вам, якою дорогою вам іти, і в хмарі вдень» – це було саме те, що Бог обіцяв перед згаданим вище гріховним епізодом на Синаї (і підтверджує наш аналіз вище Виходу 32-33). Але доросле покоління настільки повстало в Кадеші, поблизу кордону Ханаану, що Бог покарав їх, відклавши вхід до Ханаану до 40 років після їхнього виходу з Єгипту, коли всі повстанці загинули б у пустелі.

Кінцевий коментар до Вихід 32-33

(к) Коли Ізраїль стояв табором на рівнинах Моава на схід від Йордану навпроти Єрихону, «ангел Єгови» брав участь у перешкодженні жадібному пророку Валааму проклясти ізраїльтян за моавського царя Балака. (Числа 22:22-38) А у віршах 35-38 «ангел Єгови» і «Бог», здається, прирівнюються.

(l) Після того, як Ізраїль поселився в Ханаані, «ангел Єгови» час від часу з'являвся різним особам для особливих цілей:

а) Ізраїлю в Бохімі, щоб докорити їм за те, що вони не вигнали мешканців Ханаану в тій мірі, в якій їм було наказано – і назвав себе тим, хто вивів їх з Єгипту. (Суддів 2:1-5)

б) до Гедеона в Офрі, щоб призначити його визволити Ізраїль від мідіянського гніту – і ідентифікується як Єгова. (Суддів 6:11-14)

в) дружині Маноаха, а згодом і Маноаху, щоб передбачити, що вони стануть батьками Самсона – і вони зрозуміли, що бачили Бога. (Суддів 13:2-25)

г) до Давида біля гумна Арауни, після того, як Давид пережив чуму, спричинену тим, що Давид перерахував народ як для війни без божественного дозволу, і де Давид зізнався йому у своєму гріху. (2 Самуїла 24:15-17; пор. 1 Хронік 21:18-27)

д) до Іллі, у пустелі на південь від Беер-Шеви під час втечі на Хорив від злої Єзавелі в Ізреелі після вбивства лжепророків, яких вона підтримувала. (1 Царів 19:1-8)

ф) пізніше знову до Іллі щодо місії до царя Ахазії в Самарії, який шукав інформацію про Ваал-зевула, бога Екрону. (2 Царів 1:1-16)

г) до табору асирійців біля Єрусалиму, щоб розбити його та врятувати місто від нападу та знищення. (2 Царів 19:35-36)

h) це пророк Захарія, ближче до кінця вигнання Юди у Вавилон, щоб сповістити його про це та надати доречну інформацію, як це розповідається в перших шести розділах Книги Захарії. Його називають «анголом, що говорив зі мною» та «анголом Єгови». (останній у 1:11, 12: 3:1, 5, 6)

коментар: Хоча пункти (4)–(8) більше не ідентифікують «ангел Єгови», як у попередніх посиланнях, у їхніх контекстах немає нічого, що забороняло б їм також посилатися на члена Божества, а не на створеного ангела, посланого Єгова. І те ж саме стосується решти трьох уривків зі Святого Письма, де згадується «ангел Єгови» без посилання на будь-яку

конкретну подію служіння, а саме: Псалом 34:7; 35:5,6 – але мають посилання на їхнє служіння на користь Божих святих, як і інші.

Посилання на Новий Завіт

Говорячи про Мойсея, у Діях 7:30-32 сказано: «І коли сповнилося сорок років, з'явився йому ангел у пустині гори Синай, у полум'ї куща... І коли він наблизився, щоб побачити, пролунав голос Господній: Я Бог батьків твоїх, Бог Авраама, і Ісака, і Якова». А в 7:38 сказано: «Це той, хто був у церкві (зібранні) у пустелі з ангелом, що говорив до нього на горі Синай, і з нашими батьками» — описаний у П'ятикнижжі як «ангел Єгови» і визначений як Єгова, тобто як член Божества. Але ці вірші в Діях ідентифікують згаданого ангела як того самого в усіх цих випадках.

Далі ми маємо 1 Коринтян 10:1-4, де сказано: «Брати, я не хочу, щоб ви не знали, що всі наші батьки були під хмарою, і всі перейшли через море, і всі були охрищені в [гр. .. в] Мойсей в хмарі і в морі; і всі їли ту саму духовну їжу [манну] і всі пили той самий духовний напій [воду, що подається зі скелі в Хориві і в Кадеш-Барне]; пили з духовної скелі, що йшла за ними, а скелею був Христос».

Фактичним джерелом цього напою була Духовна Істота, а не нежива фізична скеля, з якої він витікав. Цією істотою був «Христос», «духовна скеля». І «ВІН ПІШАВ ЗА НИМИ». Це повинно означати, що він був членом Божества, який супроводжував ізраїльтян від Єгипту до Ханаану, і все ще виконував чудесне служіння в різних випадках також у землі Ханаан, а також був тим, хто з'явився їхнім попереднім батькам, Аврааму, Ісаку. , і Яків, як було сказано вище з самого початку. Але коли він «став тілом і жив між нами... як ... єдинородний від Отця» (Івана 1:14), все ще були ангели Божі, які служили в різних випадках, але жоден не називався «ангелом Господнім» або «Божий», як він, і, здавалося б, тільки він один, був названий.

коментар: Ізраїльтяни були занурені в Мойсея, фізичне викуплення з єгипетської неволі. Християни занурені в кров Христа, їхнє духовне відкуплення з рабства гріха.

Розділ 3

Ангели

Ангели взагалі

Слово «ангел» зазвичай перекладається єврейським словом *malak* і грецьким словом *aggelos* – обидва означає посланець або агент.

Ангели (у найпоширенішому вживанні цього терміну) і демони є духовними істотами. У них немає тілесних тіл, як у людей, хоча інколи ангели з'являлися в людській подобі, а деякі демони, схоже, були схильні до людських тіл або дуже симпатизували їм.

Є як добрі ангели, так і грішні ангели – ангели Бога і сатани. Існують також духовні істоти, відомі як демони, які перебувають під контролем Сатани. Ангели багато разів згадуються в Біблії. Демони також згадуються як «дияволи», «нечисті духи» та «злий дух».

Ангельська ієрархія

У своєму видінні під час перебування на острові Патмос Іоанн написав: «І я бачив сімох ангелів, що стоять перед Богом» (Об'явлення 8:2), які зазвичай вважаються «архангелами», хоча це чітко не вказано у Священному Писанні. Але в Кембриджському біблійному коментарі до нової англійської Біблії (1965) говориться: «Означений артикль говорить про те, що ми повинні розглядати їх як сім архангелів; вони були Гавриїлом (який каже в Луки 1:19: «Я стою перед Богом»), Михаїл, Рафаїл, Уріїл, Рагуїл і Реміїл (=Єреміїл, згаданий у примітці 6:11, це імена, наведені в Еноху 20 [у псевдоепіграфі]). У Біблії згадуються лише Михаїл і Гавриїл). Рафаїл є одним із головних персонажів книги Товита (в апокрифах), і він каже: «Я Рафаїл, один із семи святих ангелів, які... входять перед славою Святого» (12:15)

коментар: «Псевдепіграф» — це твір або текст, заявлений автор якого не є справжнім автором. Книга Еноха була складена з єврейських писань, які, як вважають, датуються 150 роком до нашої ери.

коментар: Але стояти перед Богом, можливо, не все, що потрібно, щоб зробити ангела архангелом або ідентифікувати його як такого. Бо Ісус сказав: «Глядіть, щоб ви не зневажали жодного з цих малих [ці смиренно віруючі в себе, вірші 3-6]; бо Я кажу вам, що на небі їхні ангели завжди бачать обличчя Мого Батька на небі (Матвія 18:10). І Гавриїл сказав: «Я ... стою перед Богом» (Луки 1:19); все ж Святе Письмо не називає його «архангелом», незважаючи на псевдоепіграфічну книгу Еноха.

Схоже, що серед ангелів є ранг завдяки явному використанню слова «архангел», що означає найвищий ангел, яке двічі зустрічається в Новому Завіті. Одним із місць є 1 Фессалонікійців 4:16, де означений артикль, хоча й використаний у перекладі, пропущений у грецькому тексті, і, отже, може бути зрозумілий як «архангел», і, отже, допускає більше і, таким чином, категорію архангелів. Але це також зустрічається в Юди 9, де Михаїл названий і названий «архангелом», ніби вказуючи на те, що він єдиний, незважаючи на те, що Юда був знайомий з псевдоепіграфічною книгою Еноха.

Однак ми не обмежуємося в Писанні терміном «архангел» для вказівки на ранг серед ангелів. Але на цьому місці ми згадаємо лише про ще два.

- (а) У 2 Петра 2:4 і Юди 6 йдеться про ангелів, які згрішили, і Юда далі стверджує, що вони «не зберегли свого князівства, але залишили своє місце проживання». Це передбачає як ранг, так і призначення певних місць і обов'язків.

коментар: Щось, що мається на увазі, є особистим тлумаченням.

- (b) Крім того, 1 Петра 3:22 говорить про те, що Ісус Христос, який перебуває праворуч від Бога, зійшов на небо; Ймовірно, що «влада» та «влада» мають відношення до категорій ангелів із особливими завданнями та обов'язками, а не до створених істот, які не є ангелами, як у Филип'ян 1: 1 ми знаходимо, що це послання адресоване «всім святим у Христі Ісусі, які в Филипах, з єпископами та дияконами» – це не означає, що «єпископи» та «диякони» не були «святими», а скоріше, що вони були святими з особливою відповідальністю та призначеними функціями.

коментар: переклади Біблії після Біблії короля Якова зазвичай мають наглядча, а не «єпископа». Коли була перекладена Біблія короля Якова, Церква Англії мала посаду або посаду єпископа. Оскільки король Яків був главою Церкви Англії, він наказав узгодити Біблію короля Якова з вченнями та практиками Церкви Англії. Слово єпископ обговорюється в «Нерукотворному царстві», видавництво BbleWay.

- (1) ХЕРУВИМИ (множина херувима). Вони згадуються першими і, мабуть, є одними з найвищих за рангом.

- (а) Після того, як Адам і Єва згрішили і були вигнані з Едему. Бог «помістив на схід від Едемського саду херувимів і вогонь меча, що обертався, щоб стерегти дорогу до дерева життя» (Буття 3:24). Але тут немає опису херувимів.

- (b) Дві фігури «херувимів», виготовлених із золота, які стоять на обох кінцях віка благодаті над ковчегом заповіту у Святому Святих Скинії, яку Бог наказав Мойсею збудувати на горі Сінай після визволення Ізраїлю з Єгипетська неволя. Там Бог пообіцяв зустрітись з Мойсеєм і «розмовляти» з ним «над віком милостині, між двома херувимами, що на ковчезі свідоцтва» – маючи на увазі, що «херувими» були одними з найвищих порядки створених істот (Вихід 25:18-22; 37:7-9; Числа 7:89).

- (c) Пізніше, коли Храм Соломона був перебудований, щоб замінити Скинію, там було дві фігури «херувимів», поміщених у «оракул» (еквівалент Святого Святих у Скинії), щоб відповідати фігурам у Скинії, за винятком більших і розташовані по-різному. І на всіх стінах «дому» (Храму) були вирізьблені фігури «херувимів», що чергувалися з пальмами, всередині і зовні, як і вхід і його двері.

- (d) Під час вавилонського полону Юди та біля річки Хевар «небеса відкрилися» пророку Єзекіїлю, і він «бачив видіння Бога», перше з яких містило «подобу чотирьох живих

істот» поруч річка (Єзекіїль 1:1-28), пізніше названа «херувимами» (10:1-22); і в наступному видінні відновленого храму (40:1-47:5), його стіни і двері були вкриті чергуванням «херувимів» і пальм (41:18-25). Їхні описи детальніші, ніж попередні – і дещо інші.

- (е) Єдина згадка про «херувимів» у Новому Завіті міститься в Посланні до Євреїв 9:5, де йдеться про «херувимів слави, що осінюють вікон милості» земного храму.

Прокоментуйте чотирьох живих істот:

Кожна з чотирьох живих істот Єзекіїля «мала подобу людини», за винятком того, що кожна мала чотири обличчя та чотири крила, а підшва їхніх ніг була «як підшва телячої ноги» і «виблискувала, як лощена мідь». " Вони також мали «руки людські під своїми крилами на чотирьох сторонах». «Щодо подоби їхніх облич, вони мали обличчя людини; і в усіх чотирьох було обличчя лева з правого боку; ... обличчя вола з лівого боку; ... також обличчя орла (навпроти обличчя людини)." (1:4-9)

«Щодо подоби живих істот [інакше]. Їхній вигляд був як палаюче вугілля, як вигляд смолоскипів: огонь сходив і спадав між живими істотами, і огонь був яскравий, і виходив із нього. А живі істоти побігли й повернулися, як блискавка». (1:10-14)

Поруч із кожною з цих «живих істот» у першому видінні Єзекіїля він бачив дивне колесо («схоже на берил [отже, блакитно-зелено-блакитний відтінок]» і «наче колесо в колесі») на землі. для кожного з їхніх чотирьох облич. І "ободи коліс були "високі та жахливі; і ... повні очей навколо". Коли живі істоти рухалися, колеса рухалися разом з ними; і коли вони були підняті з землі, колеса були підняті, бо "дух [або життя] живої істоти був в "колесах". (1:15-21)

Закінчити коментар до чотирьох живих істот

- (2) СЕРАФИМИ (множина від «серафім») — буквально означає вогняні, тому за зовнішнім виглядом вони могли бути чимось схожими на «херувимів», яких бачив Єзекіїль, тобто «як палаюче вугілля» або, можливо, як блискавка.

коментар: Серафими згадуються лише в одному тексті, який описує вражаюче видіння слави Єгови, яке мав Ісая, коли його покликали на посаду пророка, а «серафими» були частиною суду Єгови.

«Того року, коли помер цар Уззійя, я бачив Господа, що сидів на престолі, високому та піднесеному; і шлейф Його наповнював храм. Над Ним стояли серафими: у кожного було шість крил; двома Він закривав своє обличчя, а двома він накрив свої ноги, і двома він дійсно полетів, і один кликав до одного [буквально, це до цього], і казав: «Свят, Свят, Свят Єгова Саваот! повна земля Його слави. І захиталися підвалини порога від голосу волаючого,

і дім наповнився димом. Тоді я сказав: Горе мені! бо я знищений; бо я людина з нечистими устами, і я живу серед народу з нечистими устами, бо мої очі бачили Царя, Господа Саваота.

«Тоді прилетів до мене один із серафимів, маючи в руці розжарене вугілля, яке він узяв кліщами з жертовника, і він доторкнувся ним до моїх уст і сказав: Ось це торкнулося твоїх губ, і беззаконня твоє забрано, і гріх твій прощений». (Ісаїя 6:1-7)

Але тут ми не маємо опису, за винятком того факту, що кожен мав крила (всього шість, два з них для польоту), ноги, обличчя, руку (імовірно дві) і міг говорити.

(3) ЖИВІ ІСТОТИ. Це ми маємо в Новому Завіті, в Книзі Одкровення, у видінні Івана про тронний зал всесвіту на небі. Їх було чотири, чимось схожі на херувимів і серафимів Старого Завіту. Вони були «повні очей спереду і ззаду», розташовані в середині трону та навколо трону» – можливо, з обох боків самого трону та з обох боків піднесеної тронної зони. «І перше створіння було подібне до лева, а друге створіння було подібне до теляти, а третє створіння мало обличчя, як у людини, а четверте створіння було подібне до летючого орла. І чотири живі істоти, кожна з них має по шість крил, усі повні очей навколо та всередині; і не мали вони спокою вдень і вночі, кажучи: Свят, свят, свят Господь Бог Вседержитель, який був, і хто є, і хто має прийти» (Об'явлення 4:6а-8).

(4) СТАРЦІ. «Навколо трону було двадцять чотири [підлеглі] престоли [здавалося, що оточували чотири «живі істоти», а також головні «престоли» та тих, хто їх займав]: і на тронах я бачив двадцять чотири старійшини, які сиділи, одягнені в біле. одежі, а на їхніх головах золоті вінці». (Об'явлення 4:4) Імовірно, це були люди на вигляд.

Найчастіше «живі істоти» і «старці» діяли узгоджено.

- (а) Коли живі істоти поклонялися Богові, до них приєднувалися старійшини. (Об'явлення 4:9-11)
- (b) Коли Агнець перемиг відкрити книгу семи печатей, «чотири живі істоти та двадцять чотири старці впали перед Агнцем... І заспівали нову пісню, кажучи: Ти гідний» тощо (Об'явлення 5: 8-10)
- (с) Коли міриади ангелів і все створене приєдналися до поклоніння, «чотири живі істоти сказали амінь. І впали старійшини й поклонилися». (Об'явлення 5:11-14)
- (d) В іншому випадку сказано, що «старійшини та чотири живі істоти... впали перед престолом і на обличчя свої та поклонилися Богу». (Об'явлення 7:11-12)
- (е) І коли падіння Вавилону святкувалося великим натовпом на небі, «двадцять чотири старці та чотири тварини впали та й поклонилися Богові, що сидить на престолі, кажучи: Амінь, Алілуя». (Об'явлення 19:1-4)

Зрідка вони діяли самотійно.

- (a) Коли Іван плакав через те, що не знайшлося нікого у всесвіті, щоб відкрити книгу з сімома печатками, «один із старійшин сказав [йому]: Не плач», бо Лев з племені Юди переміг, щоб відкрити книгу. (Об'явлення 5:1-5)
- (b) Після відкриття кожної з перших чотирьох печаток книги кожна з чотирьох живих істот по черзі кричала: «Іди!», у відповідь на що виходив один із чотирьох коней і вершників. (Об'явлення 6:1-8)
- (c) Іншого разу «двадцять чотири старці впали на обличчя свої й поклонилися Богові», не згадуючи жодної згадки про чотирьох живих істот. (Об'явлення 11:16-18)

(5) АНГЕЛИ. На додаток до вищезазначених конкретних категорій небесних створінь, згаданих у Старому та Новому Завітах, існує безліч інших, які просто називаються ширшим і всеосяжнішим терміном «ангели». Було «багато ангелів... десять тисяч по десять тисяч і тисячі тисяч», про яких він одного разу сказав, що вони «навколо престолу» (принаймні 101 000 000, але насправді більше, оскільки це число представляє лише одну тисячу тисяч у друга категорія, в той час як це тисячі [множина] тисяч – все сказано, невизначена кількість приголомшливих пропорцій), що святкує подолання ягняти, щоб відкрити печаті вищезгаданої книги (Об'явлення 5:11-12). А в Книзі Одкровення ангели, окремо чи групами, згадуються повсюдно – як і в інших місцях Старого та Нового Заповітів. У Євреїв 12:22 також говориться про «незліченне військо ангелів» у зв'язку з «небесним Єрусалимом».

Місія ангелів

Як ангели Бога і Христа, вони «всі службові духи, послані на службу для тих, що спасіння успадкують» (Євреям 1:14) – окрім будь-яких інших місій, які можуть бути для них у Божому просторі та здавалося б, безмежний всесвіт. Здебільшого їх зовнішній вигляд не описаний. І іноді вони були присутні або поруч, не помічені. Але здебільшого, коли їх бачать люди, вони виглядають як чоловіки, і їх не завжди впізнавали як ангелів – принаймні, спочатку – тому «дехто несподівано розважав ангелів». (Євреїв 13:2) І вони можуть бути присутніми непомітно. (див. Буття 22:21-35; пор. 2 Царів 6:14-17)

Якими способами вони можуть надавати послуги нам окремо, нам не повідомляють. Але як у Старому, так і в Новому Завітах нам наведено приклади деяких випадків уже виконаного служіння, а також передбачено деякі загальні місії.

Старозавітні згадки про служіння ангела

1. Буття 19:1-22: Тут ми маємо розповідь про «двох ангелів» (вірш. 1, 15), які прийшли до Содому, щоб зруйнувати його та врятувати Лота та його сім'ю від знищення міста. Але про них також говориться як про «людей» (ст. 10, 12, 16), і вони також з'явилися такими Аврааму в компанії з іншим, якого назвали Єговою (зокрема, див. Буття 18 і 16-22) . Ці два випадки можна згадати в цитованому вище Посланні до євреїв 13:2.

2. Буття 28:12; 31:11: Ангели з'явилися Якову уві сні. В одному він бачив, як вони піднімаються і спускаються між небом і землею по драбині, символізуючи їх присутність і служіння в обох сферах і тісний зв'язок між ними (пор. Івана 1:51). В іншому випадку ангел міг бути «анголом Єгови». (див. 31:13)

3. Псалом 34:7: «Ангел Єгови отаборився навколо тих, хто боїться його, і визволив їх». Це може бути конкретний ангел, якого називають «анголом Єгови». Або це може бути термін для ангелів (у множині) Єгови як класу, оскільки ми говоримо про «коня», тобто коня як класу. Якщо останнє має бути значенням у тексті, дивіться 2 Царів 6:14-16 як можливий приклад.

4. Псалом 78:49: «Він послав на них лютість Свого гніву, гнів, і обурення, і біду, зграю ангелів зла». Цей цікавий уривок є частковим поетичним описом Божої помсти над Єгиптом за допомогою жажливих кар перед тим, як призвести до визволення Ізраїлю з тамтешньої неволі. Це не означає, що «ангели» були злими, а те, що вони використовувалися як представники Бога, щоб спричинити зло чи страждання на мешканців землі – як у випадку з «анголом Єгови» часом (див. 2 Самуїла 24). :15-17; 2 Царів 19:32-36). Або, це може бути навіть образний вислів, називаючи саме зло його ангелами або агентами.

5. Псалом 91:11-12: «Бо Він накаже Своїм ангелам про тебе, щоб берегли тебе на всіх дорогах твоїх. Вони понесуть тебе на своїх руках, щоб ти не спіткнувся об камінь ногою своєю». Цей псалом загалом поетично описує благословенний стан праведних – описуючи їхню духовну безпеку з точки зору фізичної безпеки. Попередній вірш 9-10 в американській стандартній версії (з використанням маргінального перекладу вірша 9) звучить так: «За те, що ти сказав: Єгова — мій притулок, Ти зробив Всевишнього місцем своїм; не буде зла спіткає тебе, і ніяка пошесть не наблизиться до намету твого». Потім слідують вірші 11-12. Як цитувалося вище, з ангельським служінням. Сатана процитував це Ісусу (із значним пропуском) під час однієї зі своїх спокус, зробивши це фізичною обіцянкою йому: «Якщо Ти Син Божий» (Матвія 4:5-6)

6. Єзекіїль 9:1-11: Це частина серії видінь, даних Єзекіїлю щодо гидот в Єрусалимі та Божого покарання його винних жителів (див. 8:1-4). У розділі 9 він бачив «шістьох чоловіків», кожен «зі своєю нищівною зброєю в руці» (вірші 1-2), звинувачених у виконанні Божого гніву; але опис того, що бачив Єзекіїль, був більше таким, ніби вони були ангелами, а не реальними людьми. «І один чоловік посеред них, одягнений у лляну одягу, з чорнилом при ньому» (вірші 2,3,11), також було частиною того, що бачив Єзекіїль у зв'язку з «херувимами» наступного розділу. , і обидві його руки були наповнені вугіллям з-поміж херувимів, щоб розсіяти над містом. (10:2,6-7)

7. Даниїл 3:19-28: Навуходоносор вкинув Шадраха, Мешаха та Авед-Него до розпаленої печі, а потім побачив із ними одного, про якого він сказав, що він був «як син богів»; і коли

вони були врятовані неушкодженими, він сказав: «Благословенний Бог Шадреха, Мешаха та Авед-Него, що послав Свого ангела та врятував Своїх слуг, що надіялися на Нього». тощо

8. Даниїла 7:9-12: Це було одне з нічних видінь Даниїла. Він сказав: «Я дивився (спостерігав), поки не було поставлено престоли, і не сів той, що був Стародавнім днями... тисячі тисяч служили Йому, і десять тисяч по десять тисяч стояли перед Ним». Імовірно, це були ангели, які його вели. (Пор. Об'явлення 5:11)

9. Даниїла 8:15-27: Гавриїла (ангел Господа, Луки 1:11, 19, 26) покликали пояснити Даниїлу видіння, яке він щойно бачив, але не зрозумів.

10. Даниїла 9:20-27: «І коли я говорив і молився, і сповідував мій гріх мого народу Ізраїля, і приносив моє благання перед Господом, Богом моїм, за святу гору Бога мого; так, коли я говорив свій гріх, молитва, чоловік Гавриїл [очевидно, ангел Гавриїл, як було сказано вище], якого я бачив у видінні на початку, коли він швидко летів, торкнувся мене приблизно під час вечірньої жертви. І говорив зі мною, і сказав: «О Даниїле, тепер я вийшов, щоб дати тобі мудрість і розум цю справу і зрозумійте бачення». (Потім інформація, передана Габрієлем)

11. Даниїла 10:10 - 11:1: «І ось рука доторкнулася до мене [сказав Даниїл після видіння, яке залишило його без сили, і він заснув глибоким], яка поставила мене на коліна та на долоні І сказав він до мене: «О Даниїле, любий, зрозумій слова, які я говорю тобі, і стань прямо до тебе». Тоді він сказав мені: «Не бійся, Даниїле, бо з першого дня, коли ти налаштувався на те, щоб зрозуміти й упокорити себе перед Богом твоїм, я прийшов заради твоїх слів». князь царства Персії [чи був він занепалим ангельським принцом?] протистояв мені двадцять і один день, але, ось, Михаїл, один із головних князів [фактично «архангел» Юди 9], прийшов мені допомогти і Я залишився там з царями Персії. Тепер я прийшов, щоб зрозуміти, що станеться з твоїм народом в останні дні... Тоді, сказав він, ти знаєш, навіщо я прийшов до тебе? І тепер я повернуся, щоб воювати з князем Персії: і коли я вийду, ось князь Греції прийде. Але я скажу тобі те, що написано в писанні правди, і немає нікого, хто виступає зі мною проти цих, крім вашого князя Михаїла. А я встав у перший рік правління Дарія Мідянина, щоб утвердити та зміцнити його».

Ця неідентифікована особа говорить про себе таким чином, що наближає його до архангела Михаїла. І ця сама особа передала Даниїлу решту інформації в 11 розділі до 12:4. Крім того, у 12:1 він говорить про «Михайла»..., великого князя, який стоїть за синів твого народу» – а саме, праведника Ізраїлю – ангела-покровителя народу Божого, здавалося б – залученого до від імені Бога та слухняних підданих Бога проти сатани та його прихильників. Пор. Об'явлення 12:7-8.

Новозавітні згадки про служіння ангела.

1. Луки 1:5-23: Ангел Гавриїл послав до священика на ім'я Захарія передбачити народження Івана Хрестителя.
2. Луки, 1:26-38: Ангел Гавриїл також послав до «міста Галілейського, на ім'я Назарет», до діви на ім'я Марія, щоб передбачити народження ІСУСА, «Сина Всевишнього».
3. Матвій 1:18-25: Ангел Господній з'явився уві сні Йосипу, з яким була заручена Марія, щоб запевнити його, що вона вагітна від Святого Духа, і що він не повинен боятися забрати її собі.
4. Лука- 2:8-20: Ангел Господній, до якого раптово приєднався «множина небесного війська», з'явився пастухам, які вночі стерегли свою отару поблизу Віфлеєму, щоб сповістити про народження Ісуса в цьому місті. і наказати їм, як його знайти.
5. Матвій 2:13-15: Ангел Господній з'явився Йосипу уві сні, щоб він відвіз дитину та його матір до Єгипту, щоб перешкодити зусиллям царя Ірода знищити його.
6. Матвій 2:19-23: Ангел Господній також з'явився Йосипу уві сні, коли Ірод був мертвий, щоб він забрав дитину та його матір назад до землі Ізраїлю.
7. Матвія 4:11: Після хрещення Ісуса, 40 днів посту та успішного протистояння спокусі диявола, «ось ангели прийшли й служили Йому. (Див. також Марка 1:13)
8. Матвія 13:36-43: У своєму поясненні Притчі про Кукіль Ісус сказав: «жнива — це кінець світу, а женці — це ангели... Син людський пошле своїх ангелів, і вони зберуть із царства все, що викликає спотикання, і тих, хто чинить беззаконня, і вкинуть їх у вогняну піч» тощо.
9. Матвій 13:47-50: У притчі про Мережу він сказав, що «наприкінці світу ангели вийдуть і відділять нечестивих з-поміж праведних, а потім вкинуть їх у піч вогонь» тощо.
10. Матвія 16:27: «Бо Син Людський прийде у славі Отця з ангелами Своїми, і тоді віддасть кожному за вчинками його». (Пор. 25:31-46)
11. Матвій. 18:10: «... бо кажу вам, що в царстві небесному їхні ангели завжди бачать обличчя мого батька, який на небі». (Див. Дії 12:15)
12. Від Матвія 24:30-31: «... вони побачать Сина Людського, що йде на хмарах небесних із силою та славою великою. І пошле Він Ангелів Своїх із гучним звуком сурми, і вони зберуться разом Його вибрані від чотирьох вітрів, від одного кінця неба до іншого». (Див. також Марка 13:26-27; також 1 Фессалонікійців 4:16)

13. Матвія 25:31-32: «Коли ж прийде Син Людський у славі своїй, і всі ангели з ним, тоді сяде на престолі слави своєї, і перед Ним зберуться всі народи» – бути судимим. (вірші 33-46). (Див. Розділ, 16:27; також Юди 14-15)

14. Матвій 28:1-10: Вранці воскресіння Христа «ангол Господній зійшов з неба, і, приступивши, відвалив камінь, і сів на ньому» тощо (Див. також Марка 16:1-7 Луки 24:1-7,22-23; пор. Івана 20:11-13).

15. Марка 8:38: «Бо хто соромиться Мене та Моїх слів у роді цьому перелюбному та грішному, того посоромиться і Син Людський, коли прийде у славі Отця зі святими Анголами. ." (Див. Лука 9:26; 12:8-9; пор. Матвій 10:32-33)

16. Луки 15:10: «Кажу вам, що буває радість перед ангелами Божими за одного грішника, який кається».

17. Луки 16:22: «І сталося, що жебрак [Лазар] помер, і ангели занесли його на лоно Авраамове».

18. Лука- 22:43: «І з'явився йому [Ісусу, у Гетсиманському саду] ангел із неба, зміцнюючи його». (Пор. Матвій 4:11)

19. Дії 1:10-11: «Коли вони [апостоли під час вознесіння Христа] пильно дивилися на небо, коли Він ішов, ось двоє чоловіків [очевидно, ангели] стали біля них у білому вбранні» і запевнили їх, його повернення таким же чином.

20. Дії 5:19-20: «Ангел Господній» відкрив двері в'язниці і звільнив апостолів, які були ув'язнені за проповідування євангелії воскреслого Христа.

21. Дійте. 7:53: Степан, виступаючи перед Синедріоном, сказав суду: «Ви ... отримали закон [Мойсея], як він був установлений ангелами, і не дотримувалися його». (Пор. Галатів 3:19; Євреїв 2:2)

22. Дії 8:26: «Ангел Господній» наказав Пилипу, євангелісту, залишити Самарію та піти на південь, до дороги з Єрусалиму до Гази, де він зв'язався з ефіопським євнухом і на вернув його до Христа. (порівняно з 27-39)

23. Дії 10:3-7,22,30-32: «Ангел Божий», «святий ангел», «чоловік ... у світлому вбранні» з'явився Корнілію і наказав йому зв'язатися з апостолом Петром, щоб отримати слова. завдяки чому він і його будинок можуть бути врятовані.

24. Дії 12:5-11: «Ангел Господній» визволив апостола Петра з в'язниці та запобіг його вбивству Іродом.

25. Дії 12:15: Коли Петро був звільнений із в'язниці, і він з'явився в домі Марії, матері Івана Марка, зі служницею, яка постукала йому «у двері воріт» і повідомила, що це Петро, вона була сказав: «Це його ангел». (Пор. Матвій 18:10)

26. Дії 12:23: «Ангел Господній» уразив Ірода так, що він помер, тому що він не віддав Богові слави, коли прийняв визнання як «бог».

27. Дії 23:6-9: Фарисеї та садукееї не погоджувалися щодо того, чи існує таке поняття, як ангел, а також щодо того, чи існує «воскресіння» чи «дух» — апостол Павло вірив разом з фарисеями в усе. три.

28. Дії 27:23-24: «Ангел Божий» стояв біля Павла однієї ночі на борту кинутого штормом корабля на Адрії» (рукав Середземного моря), щоб гарантувати безпеку собі та всім на борту.

29. 1 Коринтян 11:10: Апостол Павло писав, що жінка повинна мати «знак влади на своїй голові через ангелів» — ймовірно, через їхню турботу про те, щоб усі були підкорені Богові. (Див. Луки 15:7,10)

30. 1 Фессалонікійців 4:16: «Бо сам Господь зійде з небес із наказом, при голосі архангела та при трубі Божій, і мертві у Христі воскреснуть першими» — тобто архангел буде разом з ангелами, які супроводжують нашого Господа після Його повернення в кінці земної історії.

31. 2 Фессалонікійців 1:7-10: «Господь Ісус з'явиться з небес зі своїми могутніми ангелами» (Версія короля Якова), коли Він прийде, щоб помститися нечестивим і прославитися у Своїх святих.

32. 1 Тимофія 3:16: «Той, Хто з'явився в тілі» (див. Івана 1:1-1,14; 1 Івана 1;1-4; 3:5) «з'явився ангелам» — очевидно, під час землі. (див. Матвія 4:11; Марка 1:13; також Луки 2:13; 24:4-7; Дії 1:10-11; пор. Івана 1:51)

Завершення місії ангелів

Служіння ангелів були різноманітними в історії людства, але вони використовувалися здебільшого для Божого провиденціального керівництва та захисту Його народу — «посланих для служіння для тих, хто успадкує спасіння». (Євреям 1:14) І з'явившись як люди; незнайомці та люди іноді «розважали ангелів зненацька». (Євреям 13:2)

коментар: Ангели виконують Божу службу християнам навіть тоді, коли вони не знають про цю службу.

Ми можемо бути одержувачами їхніх служінь і не знати про це. Також ймовірно, що духи всіх праведників після смерті ангели відводять до гадейського раю, як у випадку з Лазарем. (Луки 16:22)

Нарешті, здається, ми тоді приєднаємося до них у небесному світі. (Євреям 12:22-24)

ГАБРИЄЛЬ

Він двічі згадується в Старому Завіті, і згадується як «мужчина Гавриїл», тому що мав вигляд людини. У першому випадку він явився пророку Даниїлу, щоб пояснити видіння, яке він бачив, але не зрозумів (Даниїла 8:1-19). У другому випадку він так само явився Даниїлу, цього разу у відповідь на молитву і щоб навчити його далі щодо видіння, яке він бачив. (9:20-23)

Гавриїл також згадується двічі в Новому Завіті. У першому випадку він явився Захарії, батькові Івана Хрестителя, щоб оголосити йому про народження останнього, заявивши: «Я Гавриїл, що стою перед Богом; і мене послано говорити з тобою, і щоб принести тобі цю добру звістку» (Луки 1:5-23). А через півроку він був посланий від Бога в «місто Галилейське, на ім'я Назарет», до діви на ім'я Марія, щоб сповістити їй, що вона зачне від сили Святого Духа і народить сина, якого вона було покликати Ісуса, і кого б назвали Сином Всевишнього. (1:26-38)

МАЙКЛ

Після певного видіння Даниїла, один був посланий Богом, щоб пояснити йому значення цього, але це видіння було відкладено князем царства Персії; але, сказав він Даниїлу, «Михайло, один із головних князів, прийшов мені допомогти». І перед тим, як піти, він сказав йому: «Немає нікого зі мною проти цих [князя Персії та князя Греції], крім Михаїла, вашого князя». (Див. Даниїла 10:1-21, де ім'я Михаїла згадується у віршах 13,21.) А в 12:1 він знову згадується по імені та описується як «великий князь, який стоїть за синів Твого народу» – Народ Даниїла, святі євреї.

У Новому Завіті, в Юди 9, він названий «Михаїлом-архангелом» (найвищий рівень ангела) і описує, як той, хто боровся з дияволом і «сперечався про тіло Мойсея». І, нарешті, в Одкровенні 12; 7-9 ми читаємо: «І сталася війна на небі: Михаїл та його ангели виходили на війну з драконом; і воював дракон та його ангели, і не перемогли ні вони, ні І був скинений змії, той, хто зветься дияволом, і обманщик усього світу, і його ангели були скинені на землю .» Все це Іван бачив у видінні, перебуваючи на острові Патмос.

САТАНА

Англійське слово походить від єврейського терміна Satan у Старому Завіті та грецького терміна Satanias у Новому Завіті. Його основне значення — «супротивник». Воно

перекладається як «Сатана», що означає найвищий супротивник Бога і людей, якого Бог терпить у певних межах протягом випробувального періоду людини на землі, але після цього приречений на «вічний вогонь» разом зі своїми агентами. (Матвія 25:41) Єдиним винятком є те, що Ісус назвав Петра «сатаною» у значенні людини, схожої на сатану, коли він кинув виклик передбаченню нашого Господа щодо його наближення смерті в Матвія 16:23; Марка 8:33).

Характер та ідентичність

В Об'явленні 12:9, де він символічно представлений як «дракон». Він описаний як «старий змій, той, що зветься дияволом, і сатана, який обманює весь світ». Слово «диявол» означає наклепник, той, хто робить зловмисно неправдиві заяви або наклепник. І те, що його називають «старим змієм... обманщиком», очевидно, є натяком на змія, який, як агент сатани, брехнею та наклепом на Бога обманув Єву в Едемському саду (Буття 3) і завів її та Адама в гріх, який закінчився фізичною смертю для них і для всіх нащадків. Відповідно до цього Ісус сказав євреям, які хотіли його вбити: «Ваш батько диявол, і пожадливість батька вашого — ваша воля. Він був душолюб від початку, і не встояв у правді, бо немає правди в ньому, коли він говорить неправду, говорить від свого, бо він неправда і батько неправди» (Івана 8:44). Апостол Павло говорить про «змія, який спокусив Єву своєю хитрістю» (2 Коринтян 11:3), про «підступи диявола». (Ефесянам 6:11) І про «його задуми» (2 Коринтян 2:11). Він може виглядати як «янгол світла» (2 Коринтян 11:14). Також, навпаки, «супротивник ваш, диявол, як рикаючий лев, ходить, шукаючи, кого б пожерти». (1 Петра 5:8)

Походження і доля

1. Здається ймовірним, що Сатана був створений як ангел Божий високого рангу, але не найвищого, і був лідером «ангелів, які згрішили» і були «скинуті», як зазначено в 2 Петра 2:4 і Юди 6. В останньому уривку сказано, що «вони не зберегли свого власного князівства, але залишили своє належне житло», маючи на увазі, що вони не були задоволені своїм рангом і сферою.

2. В Об'явленні 12:7-9 ми читаємо: «І сталася війна на небі: Михаїл та його ангели вийшли на війну з драконом; і воював дракон та його ангели, і не перемогли ні вони, ні І був скинений великий змій, той, що зветься дияволом і сатаною, обманщик усього світу, і його ангели були скинені з ним.»

коментар: Це була частина видіння, яке Іван мав на острові Патмос, символізуючи те, що сталося в результаті спроби сатани знищити Ісуса після його народження і, нарешті, досягти його розп'яття — лише для того, щоб Бог воскресив Його з землі. мертвий і «підхоплений до Бога і до престолу Його». (12:4-5)

3. У Євангелії від Матвія 25:41 Ісус говорить про «вічний вогонь, уготований дияволу та його ангелам». Таким чином, Сатана мав бути могутнім ангелом з іншими ангелами, які були поруч з ним, так само як Михаїл був могутнім ангелом («архангел», Юди 9) і, згідно з образами Об'явлення 12, мав ще інших ангелів, які були поруч з ним. Занепалі ангели, включаючи Сатану, ще не були вкинені у «вічний вогонь», але збережені для суду» (2 Петра 2:4) – Юда каже «до суду великого дня» (Юди 6). безсумнівно, це «день», призначений Богом для справедливого суду над світом через «людину», яку він воскресив із мертвих (Дії 17:31).

4. У Йова (1:6,7,7,8,9,12,12; 2:1,2,2,3,4,6,7) ми вперше згадуємо «Сатану» під цим ім'ям – по-єврейськи позначений як «Сатана», очевидно, через перевагу.

Давня традиція ототожнює Йова з Йовавом, другим царем Едому (Буття 36:33); Вважається, що Уз був уздовж кордону між Палестиною та Аравією, простягаючись від Едому на північ і схід до річки Євфрат. Та частина землі Уц, яку традиція називає домом для Йова, була Хауран, на схід від Галілейського моря, частина якої пізніше була названа Башаном, також Голан (донині).

Диявол

Термін «диявол» уже описувався як наклепник – наклепник – брехливий обвинувач. Не всі звинувачення сатани обов'язково брехливі, але всі мають злий намір, і більшість із них брехливі. Будучи зятим {твердим або давнім} ворогом Бога і людей, він звинувачує людину перед Богом (Йов 1:6-11; 2:1-5; Об'явлення 12:9-19), а Бога перед людиною (Буття. 3:1-15). Грецьке слово більш доцільно перекладається як «диявол»: це *diabolos*. Воно перекладається як «неправдивий обвинувач» у 1 Тимофія 3:1 і 2 Тимофія 3:3, а також як «наклепник» у Тита 2:33, «диявол» один раз (Івана 6 :70), де Ісус сказав про Юду Іскаріота, що він був «дияволом», а не «дияволом».

Беліал

Це грецька форма єврейського слова *beli yaal*, що означає нікчемність. злочестивий, підлий і безбожний.

Вельзевул

У латинській Вульгаті Ієроніма (наприкінці 4 ст. н. е.) грецького твору Нового Завіту Вельзевул у Матвія 10:25; 12:24, 27; Марка 3:22; Луки 11:15,18,19), і прийнято в більшості, якщо не в усіх англійських перекладах. Його використовували єврейські вороги Ісуса і Він сам, а також «князь демонів» і застосовували до «Сатани». (Матвій 12:24-27)

Спокусник

Цей опис зустрічається в Матвія 4:3 і 1 Фессалонікійців 3:5 – буквально, спокусливий і спокусливий відповідно. Сатана як спокусник спонукає до злих дій.

Злий

Див. Матвій 13:19, 38-39; 1 Івана 2:13-14; 3:12; 5:18.

Обманщик

Див. Об'явлення 12:9; пор. 20:3, 8.

Обвинувачувач

Див. Об'явлення 12:10; пор. Йов 1:11; 2:4-5.

Ворог

Див. Матвій 13:39.

Противник

Див. 1 Петра 5:8; грецьке слово *antidikos*, яке спочатку означало опонента в судовому процесі, але стало використовуватися як загальне слово для супротивника, незалежно від того, в суді чи ні. В останньому уривку сатана вживається як дієслово, що означає звинувачувати, бути противником. (пор. Захарія 3:1)

Люцифер??? Ми вважаємо, що ні.

Ранні переклади Біблії Ісаї говорять: «Як ти впав із неба, Люцифере, сину зорі! Але в записці сказано. «Або, о денна зоря». Але контекст Ісаї 14:3-23 показує термін, який слід використовувати у зверненні до «царя Вавилонського» (ст.4), найяскравішої зірки на політичному небі того часу, а не до Сатани, незважаючи на будь-які порівняння між двома і будь-які використані гіперболічні описи, більшість з яких представляють власну егоїстичну та зарозумілу гордість і честолюбні задуми короля, які незабаром будуть зірвані поваленням і падінням.

Щойно згаданий контекст представляє другу частину «тягара» або оракула проти самого народу Вавилону, починаючи з Ісаї 13:1. Інше подібне пророцтво міститься в Єзекіїля 28: 1-19, проти «князя Тира», описуючи його надмірну гордість і попереджаючи його про наближення смерті (вірші 1-10), після чого йде сатиричний «плач над царем Тира». » (вірші 11-19), майже напевно, був таким самим, як «князь».

Це дослідження демонів включатиме їхній зв'язок і участь у інших предметах, таких як язичницьке поклоніння, вірування та практики, включаючи астрологію, культ предків, спіритизм і некромантію, ворожіння, магічне перевтілення, переселення душ і всілякі міфи. забобони тощо. Про деякі з них ми можемо не згадувати знову, хіба що випадково й коротко.

Незважаючи на значний матеріал на цю тему, Біблія не дає переконливих або обов'язково автентичних відповідей майже на всі питання, які можуть або можна поставити. Але нашою метою буде охопити широкий діапазон матеріалів зі Святого Письма, наскільки це можливо, і які сприятимуть їхньому розумінню.

У Біблії слово «дух», але не душа, вживається щодо нелюдських, а також людських істот, як добрих, так і поганих, як-от БОГ, СВЯТИЙ ДУХ і ХРИСТОС, АНГЕЛИ та ДЕМОНИ. Цікавим фактом є те, що віра в духовний світ (як добрий, так і поганий) характеризує кожную культуру, відому на всій землі, не лише в країнах Біблії, а й у семітській, єгипетській, грецькій та римській культурах, які переважають у цих країнах. землі.

Англійське слово «демон» є англізованою формою грецького іменника *daimon* і зустрічається як у нашому Новому Завіті, так і в LXX (грецький переклад Старого Завіту приблизно 250 р. до н. е.).

У Септуагінті (LXX) говориться про бунтівний народ, який «спалює пахощі на цегляних вівтарях, не вказуючи, кому, крім заборонених об'єктів поклоніння; наприклад, Ваалу та іншим язичницьким богам.

В елліністичному чи грецькому світі до часів Нового Завіту було поширене вірування: «Духи смертних стають демонами, коли вони відлучаються від земних тіл». (А. Кемпбелл, Популярні лекції та звернення, стор. 380, 381, 386.) У грецькому світі (і в язичницькому світі загалом) було загальноприйнятим уявленням про те, що демони часто з'являються в будь-яких місцях, у будь-який можливий час, особливо страшних звірів, і виявляються в найрізноманітніших нещасних випадках. Події часто були таємничими, поки не визнали, що це робота демона. Деякі демони вважалися доброзичливими, бажаючи лише принести належні їм жертви, інші були ворожими та шкідливими – навіть насильницькими, і протистояти їм потрібно було найрішучішими засобами. Одержимість демонами, яка призводить до хвороб, також стала частиною народних вірувань. Так само була практика спроб вигнати або вигнати їх за допомогою магії.

Огидна практика

Язичницький світ загалом дотримувався поглядів, подібних до популярних грецьких вірувань щодо духів. Ця концепція охоплювала сили, які є посередниками між вищими богами та людиною, включаючи духів померлих, подібно до того, як ангели представлені в

Старому Завіті між Єговою та людиною. Але писання Старого Завіту забороняли народу Божому приймати вірування та звичаї язичників, як це робив і робить пізніше Новий Завіт.

І Старий, і Новий Завіти засуджують як гидоту різні язичницькі практики та вірування щодо демонів наступним чином:

- (1) звичай пропускати свого сина або його дочку через вогонь
- (2) той, який використовує ворожіння,
- (3) той, хто віщує (знак),
- (4) чарівник,
- (5) чаклун,
- (6) чарівниця,
- (7) консультант знайомого духу,
- (8) чарівник,
- (9) некромант.
- (10) віщування,
- (11) магія,
- (12) чаклунство (чаклун, а також відьма)
- (13) астрологія,
- (14) місячні прогнозики,
- (15) екзорцизм,
- (16) марновірство,
- (17) кумир (і споріднені терміни),
- (18) самозванство (причину буде пояснено пізніше).

Значення деяких із цих практик

1. Проведіть сина або дочку через вогонь як поклоніння:

Це була форма дитячих жертвоприношень, яка широко практикувалася в Ханаані та його околицях, і була огидною практикою.

коментар: Чи сьогоднішня практика абортів прирівнюється до практики жертвопринесення дітей під час поклоніння ідолам?

2. Ідолопоклонство

Буквально ідолопоклонство — це поклоніння ідолам або зображенням як божеству; переносно, надмірна прихильність до будь-чого або поклоніння перед чим-небудь, у цьому сенсі «жадібність» називається ідолопоклонством (Колосянам 3:5). Наше англійське слово «ідол» походить від грецького eidolon, що означає щось видиме, образ або подoba, що представляє форму об'єкта, реального чи уявного. Іншими словами, він представляє несуттєвість, наскільки це стосується реальності. Але, в умах язичників, приносячи жертви

ідолам, вони «приносять жертви демонам, а не Богу, і я не хочу, щоб ви [християни] мали спілкування з демонами». (1 Коринтян 10:20)

Даючи Декалог Ізраїлю на Синаї, Єгова сказав; Нехай не буде в тебе інших богів, крім Мене. Не роби собі кумира, ані жодної подоби того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я Єгова, Бог твій, Бог ревнивий». (Вихід 20:4-5)

Відповідно до Римлян 1:18-32, релігія спочатку була монотеїстичною (поклоніння одному правдивому Богу), а не політеїстичною (віра в багатьох богів) і не ідолопоклонством (поклонінням зображенням). Немає записів про політеїзм чи ідолопоклонство до потопу. Але, здавалося б, не через багато поколінь вони виникли: «Батьки ваші сиділи в давні часи за рікою [Євфратом], навіть Терах, батько Авраама та батько Нахора, і служили іншим богам». (Ісуса Навина 24:2)

3. Забобон

Забобон ґрунтується на ірраціональному почутті страху, вірі в релігійну систему, яку вважають (інші, ніж віруючий) такою, що не має розумної підтримки, окультизм або віру в прикмети, чари та знаки. (з нового практичного словника англійської мови Funk & Wagnalls)

Наша культура, навіть серед християн, не зовсім вільна від залишків давніх забобонів. Поширеним забобоном Середньовіччя було те, що диявол міг увійти в людину в необережний момент, коли вона чхає, але цьому можна було запобігти, якщо будь-хто з присутніх негайно звернеться до Бога; наприклад, «хай вас Бог благословить», коли хтось чхає, що означає його віру в силу магії та чаклунства. Серед інших подібних пережитків — повір'я про те, що 13 — нещасливе число, про пристріт, про те, що розбиття дзеркала приносить нещастя, і, навпаки, про те, що підкова, кроляча лапка чи чотирилисник приносять удачу. Найпоширенішим і серйозно сприйнятим у наш час є залежність від опублікованого гороскопу для скерування повсякденної діяльності, яка базується на вірі в те, що зірки (в давнину широко вважалися демонами, богами та богинями) впливають на нації та окремих людей і що астрологи можуть вони передбачають події життя людини. (Див. нижче під терміном «Астрологія»)

4. Ворожіння

Це процес, за допомогою якого люди намагаються, або кажуть, отримати інформацію від надлюдських сил божеств за допомогою різних фізичних засобів. (Див. Єзекіїль 21:21). Це контрастує зі справді натхненим пророцтвом. У Новому Завіті (Дії 16:16) служниця представлена як «має дух віщування» – буквально «дух пітона, ім'я міфологічного змія, убитого Аполлоном». (Harper's Analytical Greek Lexicon)

5. Заспокійливий

Той, хто стверджує, що має надприродну проникливість і здатний розкривати таємниці та передвіщати події, провидець, віщун, ті, хто був одержимий злим духом (уособленим язичницьким богом або богинею) під час доставки свого оракулярного повідомлення. (Вайн, Тлумачний словник). Воно ніколи не вживається ні в Старому, ні в Новому Завіті пророків Божих.

6. Провісник

Передбачення подій за допомогою передвісток або ознак, отже, передбачення, засноване на польоті птахів, годуванні нечисті, явищах на небі, як-от метеор або затемнення; і передбачення, засновані на чому завгодно - як чорні кішки, кошмари, нещасливі дні чи числа та розбиття дзеркал.

7. Консультація знайомого духа

Зазвичай це вважають консультацією або нібито радитися з духом, з яким є взаємозв'язок і до якого можна звернутися за інформацією, порадою чи допомогою, як у випадку з ворожбиткою з Дії 16:16-18.

8. Чарівник

Чарівник є перекладом єврейського слова *yiddeoni*, що знає, або екстрасенс. Цікаво відзначити, що Ісая в розділі 8:19 говорить про них, «які цвірінькають і бурмочуть» – можливо, маючи на увазі приховування своїх голосів, щоб здаватися голосами мертвих (пор. 29:4). Чарівник вважається чоловіком, тоді як про духа фамільяра частіше говорять як про жінку.

коментар: Чарівник і відьма не мають одного кореня. Вираз «відьма Ендору» стосується жінки з «знайомим духом». (1 Самуїла 28:7-9)

9. Некромантія

Практика чи удаваність виклику духів померлих і запитань у них. Єврейське слово дараш означає запитувати померлих. Це те, що Саул зробив через жінку з Ендору як медіума (1 Самуїла 28:8-19) – у неї був «дух знайомства» – принаймні вдавалося, що він має, і Бог, безперечно, дарував успіх цього разу, незалежно від того, чи вона звичайною практикою було удавання. І з Повторення Закону 18:11 здається розумним висновок, що «порадники з духами-знайомцями» і «чарівники» однаково означають таких, які шукають або вдають, що шукають оракулів від духів померлих. Нова міжнародна версія послідовно перекладає слова «медіуми» та «спіритисти».

10. Місячний прогноз

Нібито ворожили за прикметами молодика. (Ісаї 47:13)

11. Астрологія

Предбачувана форма ворожіння за допомогою визначення та правильного тлумачення розташування небесних тіл зодіаку — зірок, планет, сонця та місяця, яким язичники поклонялися як божествам — на основі віри в те, що вони впливають на людські справи та визначають хід події за їхніми рухами та відповідними та відносними розташуваннями в певний час.

12. Магія

Це спроба людей змусити або принаймні спонукати божество, використовуючи фізичні засоби, робити те, що вони хочуть, — добро (біла магія) чи зло (чорна магія) — терміни в дужках не зустрічаються в Біблії. Метою «Білої магії» часто є протидія або захист від «чорної магії».

13. Зачарування

Ця форма мага (чаклуна) здебільшого схожа на магичне заклинання або заклинання, які намагаються прив'язати за допомогою заклинання або формули слів, які співаються чи декламуються, але виключає дію.

14. Чарівний

Чарівний має майже те саме значення, що й зачарування, і може також включати заклиначів змій.

15. Чаклунство

Можна було б подумати, що це пов'язано з практикою або передбачуваною силою відьом (жінок) чи чарівників (чоловіків), головним чином зі злими цілями, через використання чорної магії, чаклунства, заклинань, сатанізму та інших окультних (таємничих і нібито надприродних)) мистецтва. Але це не зовсім точно. Чаклунство і чаклунство практично синоніми.

16. Чаклунство

Загальний термін, що охоплює як ворожіння, так і магію, але зазвичай для егоїстичних і оманливих цілей, якщо не має на меті завдати шкоди іншим; явне використання здібностей, отриманих від допомоги або контролю над духами, особливо для ворожіння; але також, для чорної магії, чаклунство.

17. Самозванство

Самозванець або шарлатани походять від грецького слова *goetes*, що позначає голосіння або голосіння, і використовувалося для заклинання або чарівника, який вимовляв заклинання у формі виття або голосіння. Це може мати відношення до лжевчителів, які практикували магичні мистецтва (див. Дії 19:19), для багатьох, хто практикував «магічні

мистецтва», збираючи свої книги разом і спалюючи їх, в Ефесі, де був Тимофій. Цілком можливо, що більшість практикуючих так звані окультні мистецтва були самозванцями.

18. Екзорцизм

Це практика (удавана, якщо не реальна) вигнання злих духів з осіб, місць чи речей, де вони, як вважають, перебувають, за допомогою заклинань і виконання певних окультних чи магічних мистецтв – протилежність тим обрядам, які спрямовані на умилювати чи викликати допомогу духовного світу. Його не використовували Ісус і його учні для вигнання демонів – Ісус виганяв їх «словом» (Матвія 8:16). Слово «екзорцист» (гр. Exorkistes) зустрічається в Біблії лише в Діях 19:13, де воно вживається щодо тих, хто намагався вигнати злих духів, використовуючи ім'я Ісуса, яке проповідував апостол Павло, і, здається, використовувалося Павла таким чином, щоб дискредитувати професійних екзорцистів.

Існування демонів: реальне чи міфологічне?

Широко поширена віра в реальність

Віра в демонів і можливість одержимості демонами залежить перш за все від віри в духовний світ, який, ймовірно, сягає початку людини і був універсальним аж до часів Христа, за винятком саддукеїв. Вони були сектою євреїв, які заперечували реальність ангелів, духів або воскресіння (Дії 23:8), чиє невір'я було спростовано Ісусом.

Віра в демонів і одержимість продовжували займати важливе місце в житті християн аж до кінця XVIII століття. Відтоді віра в духів дещо зменшилася в цивілізованих країнах через зростаючу тенденцію до крайнього матеріалізму, причому віра в демонів (привидів) все більше вважалася марновірством. Навіть ті, хто стверджує, що вірить Біблії, а також скептики вважали, що демонів насправді ніколи не існувало і що віра в них, як і в одержимість демонами, справді була забобною. З іншого боку, останнім часом (починаючи не пізніше 1970-х років) спостерігається відродження інтересу та претензій щодо різних аспектів окультизму, навіть у досвідчених колах. І в такій собі субкультурі «сатанізм» підняв свою потворну голову.

Одна з теорій серед так званих віруючих полягає в тому, що вся розповідь про демонів у Святому Письмі є міфологічною та символізує панування зла у світі; також, що розповіді про вигнання демонів нашим Господом і його апостолами є символом їхньої перемоги над злом завдяки їхнім вченням і життям. Але зрозуміла, проста, прозаїчна розповідь про події, наче факти, робить їхні твердження не символічними чи образними, а хибними, якщо не правдивими буквально. Одного разу Христос справді сказав те, що, за визнанням, є притчею про нечистих духів (Матвія 12:43-45; Луки 11:20-26). Однак воно не символізувало ані панування зла у світі, ані його владу над ним, а чітко ілюструвало погіршення стану цього злого покоління.

Інша теорія полягає в тому, що Христос і його євангеліст говорили про демонів і одержимість демонами лише відповідно до загальної віри євреїв, без будь-яких тверджень

щодо її істинності чи хибності, з точки зору того, що «біснуваті» просто страждали незвичайними хворобами тіла. або розум (Біблійний словник Сміта, том 1, стор. 585). Але поступливу мову правильно вживати лише щодо речей байдужих і коли не створюється хибне враження. І розповіді зі Святого Письма передають хибне враження, що демони не є реальністю – що навряд чи може бути байдужим, оскільки віра в демонів є основним джерелом багатьох забобонів і огидної поведінки.

Крім того, незважаючи на те, що тілесні чи психічні захворювання представлені як такі, що часто супроводжують одержимість демонами або є наслідком цього, Ісус все ж розрізняв їх: «Іменем Моїм демонів виганятимуть; ... на хворих руки кладуть, і вони видужаватимуть». (Марка 16:17-18) «І дванадцятьох Він призначив, щоб вони ... мали владу зцілювати недуги та виганяти демонів» (Марка 3:14-15). Це не узгоджується з податливою мовою. Наступне свідчить про те, що це більше, ніж хвороба.

1. Якова 2:14:

Ти віриш, що Бог один; ти добре робиш: демони також вірять і здригаються". Навряд чи можна сказати, що "хвороби" вірять і здригаються. Але демони можуть це робити, і в деяких випадках вони висловлювали свій страх через тих, ким вони були одержимі. Зверніть увагу на наступне.

2. Матвія 8:28-32:

«І коли Він [Ісус] прибув у країну Гадаринську, зустріли Його двоє біснуватих, що виходили з гробниць, дуже люті, так що ніхто не міг пройти тією дорогою. І ось вони кричали, кажучи: «Що тобі до нас, Сину Божий, ти прийшов сюди мучити нас раніше часу?» А демони благали від них: «Якщо виженеш нас, то відпусти нас у стадо свиней». увійшов до стада свиней, і ось увесь стад кинувся з кручі в море, і загинув у воді». (Пор. Марка 5:1-17; Луки 8:26-33)

Хвороби не говорять, не мають розуму, не наділені бажанням і волею, не піддаються мукам.

3. Дії 16:16-21

«І сталося, коли ми йшли до місця молитви [у Філіппах або поблизу них], зустріла нас одна служниця, яка мала духа віщування [гр. дух, пітон], яка принесла своїм господарям багато прибутку, те ж саме після Павла і нас вигукнули, кажучи: «Ці люди — слуги Всевишнього, що проповідують вам шлях спасіння». І це робила вона багато днів. Але Павло, дуже стурбований, сказав духу: «Я закликаю тебе вийти з неї». що надія на їхній прибуток зникла, вони схопили Павла та Силу і потягли їх на ринок до правителів» тощо. Це розповідь про щось інше, ніж про хворобу.

4. Дії 19:11-20

Лука записує наступний пізніший випадок в Ефесі: «І творив Бог особливі чуда руками Павла: так, що з хворих знімали з тіла його хустки або фартухи, і хвороби відступали від них,

і злі духи виходили. Також деякі з мандрівних євреїв, екзорцисти, взяли на себе ім'я Господа Ісуса над тими, хто мав злих духів, кажучи: Заклинаю вас Ісусом, Якого Павло проповідує, і сім синів якогось Скеви, юдея А первосвященик, який зробив це, сказав їм: «Ісуса я знаю, і Павла я знаю», а той чоловік, в якому злий дух кинувся на них, і оволодів ними обома [які намагалися зробити це в цьому конкретному випадку], і перемогли їх, так що вони втекли з того дому голі та поранені. І це стало відомо всім, як юдеям, так і еллінам, що жили в Ефесі; і напав на них страх і прославилося ім'я Господа Ісуса. Багато з тих, що увірували, приходили, сповідуючи та оповідаючи про свої вчинки. І чимало з тих, що займалися магією, зібрали свої книги й спалили їх на очах у всіх; і порахували їм ціну, і знайшли п'ятдесят тисяч срібняків. Так сильно росло і перемагало слово Господнє».

коментар: Мало того, що «злі духи» відрізняються від «хвороб», але те, що злі духи сказали та зробили сімом синам Скеви через демонічного, навряд чи можна віднести до хвороби.

Отже, демони мали певні знання про Бога (Якова 2:14), Ісуса (Марка 1:21-28; 3:11-12; Матвія 8:28-32; Дії 19:11-20) і його апостолів. (Дії 16:16-21; 19:11-10) – і стосовно Ісуса та його апостолів вони виражали це через тих, кого мали – що означає, що існувало таке поняття, як демонічне натхнення (але не завжди передавало правду, як інші уривки вказують):

(а) «звабливі духи та вчення демонів» (1 Тимофія 4:1-5)

(b) духи не від Бога проти «Духа Божого» – «духи помилки» проти «духи істини» – «лжепророки» проти неявних істинних пророків. (1 Івана 3:24 - 5:6)

(c) духовний дар «розрізнення духів», необхідний у зібраннях святих, очевидно, для захисту від самозванців (1 Коринтянам 12:10; 14:29); і сьогодні будь-яке удаване Боже натхнення є хибним. (див. 1 Коринтянам 13:8-13; пор. Ефесянам 4:7-16)

Чаклунам і віщунам часто вдавалося ввести в оману якимись способами – чи то сатанинською силою, чи хитрістю рук – але їм не вистачало того, що було зроблено божественною силою (див. Симон, Дії 8:9-13; Еліма, Дії 13: 4-12; сини Скеви (Дії 19:11-20); Янній і Ямврій (2 Тимофія 3:8-9; Вихід 7:8-13, 20-25; 8:1, 16-19); двору Навуходоносора (Даніїла 2 і 4) і Валтасара (Даніїла 5).

Походження та тимчасове місце проживання демонів

Походження демонів невідомо зі священних писань, за винятком того, що вони були створеними істотами. Їхню обитель, здається, називають «безоднею» (або «глибиною»). У Євангелії від Луки 8:31 демонами, які просили Ісуса, щоб він не наказував їм «піти в безодню». І в Римлянам 10:6-7 нам сказано не говорити в наших серцях: «Хто зійде в безодню? (тобто воскресити Христа з мертвих)». Тут це слово вживається як синонім Гадесу, місця померлих духів як праведних, так і злих між смертю та воскресінням. З Дії 2:27-31 ми дізнаємося, що під час смерті душа Христа була в «Аїді» (деякі Біблії неправильно

переклали це як «Пекло») – але не була залишена там, тому що вона воскресла з мертвих (вірш 22). -33). Там також був несправедливий «багач» після смерті, як сказав Ісус у розповіді про Багача та Лазаря; але між ним і праведними була «велика прірва» (Луки 16:19-31). Його місце в Аїді, ймовірно, таке саме, куди ангели, які згрішили, були скинуті й «збережені для суду», а саме Тартар, що англійською мовою зазвичай перекладається як «пекло» (2 Петра 2:4; пор. Юди 6).) – але відрізняється від геєни, вогняного озера і місця вічної кари.

Грецьке слово для «безодні» або «бездонної ями» — abussos, незмірна глибина. Це далі використовується в Одкровенні:

- 1) Об'явлення 9:1-11, де безодня відкривається, щоб випустити дим, який затемнює повітря, і п'ятимісячну пошесть диявольської сарани, яка мучить тих, хто не має печаті Бога на своїх чолах;
- 2) Об'явлення 11:1-3, в якому звір представлений як вилазить із безодні, щоб розпочати війну проти двох Божих свідків і вбити їх;
- 3) Об'явлення 20:1-10, в якому сатана представлений як ув'язнений на тисячу років у безодні, щоб не мати змоги зібрати всі народи для всесвітньої атаки, щоб знищити святих Бога, доки не пройде тисяча років. закінчено. І в останній розповіді чітко простежується відмінність між «безоднею» та «озером огняним і сірчаним» – останнім місцем остаточних і нескінченних мук нечестивих. Це контрастує з Гадесом, який буде знищено під час останнього й загального суду. (Об'явлення 20:11-15)

коментар: «Сарану» з «безодні» було випущено на певний час для божественної мети. Це також може стосуватися «демонів», дозволивши продемонструвати перевагу божественної сили над диявольськими силами, такими як наш Господь і його апостоли та деякі інші.

Але ми маємо взяти до уваги й інші міркування в писаннях, адресованих християнам з язичницьким походженням і злиттям релігійного середовища, залучаючи «повітря» як область діяльності.

У Посланні до Ефесян 2:2 сатана згадується у заяві про те, що «ви колись ходили за шляхом цього світу, за князем влади повітря та духа, який тепер діє в синах непокори».

В Посланні до Ефесян 6:10-12: «Нарешті, зміцніться в Господі та в силі могутності Його. Зодягніться в повну Божу зброю, щоб ви могли протистояти хитрощам диявола. Для нашої боротьби. не проти плоті й крові [не проти людини, перш за все чи тільки], але проти начальств, проти влади, проти світових правителів цієї темряви [духовної та моральної темряви], проти духовного воїнства злочестивості на небесах. " (атмосферне небо) або могутнім корпоративним організаціям високого статусу на землі під контролем Сатани та його бісів.

У Посланні до колоссян ми маємо наступне: «Бог визволив нас [християн] із влади темряви [володіння або царства сатани] і переніс нас у царство Сина своєї любові [Ісуса Христа, чие царство натяком є світлом (див. Івана 1:1-14; 8:12; 1 Івана 1:5-7; 2:7-11, де «темрява» і світло» не фізичні, а духовні, етичні, моральні)]" (1:13)—без будь-яких посилянь або змін у просторовому розташуванні.

Тому: «Стережіться, щоб хтось не пограбував вас своєю філософією та марним обманом за зачатками [або стихіями] світу, а не за Христом, бо в Ньому перебуває вся повнота Божества тілесно. , і в Ньому ви сповнилися, Який є головою всього князівства та влади: ... пограбувавши князівства та влади, Він показав їх відкрито, перемагаючи над ними в цьому (тобто у своїй смерті на хрест)." (2:8-10,15)

коментар: Слово, перекладене тут як стихійні духи, рудименти, може означати фундаментальні принципи знання; воно також застосовувалося до основних елементів, що становили природний світ (земля, повітря, вогонь і вода), які іноді вважалися духовними силами. Але цей термін також використовувався щодо «небесних тіл і сил, які, як вважалося, живуть у них». Вважалося, що вони впливають на людські справи, так само як сьогодні люди вірять у долю і читають свої гороскопи в щоденних газетах, а іноді сприймають їх серйозно».

Коментарі: Наступний коментар у The Cambridge Bible Commentary on the New English Bible має багато чого похвалити: «Ще раз підкреслюється, що Ісус є єдиним центром християнського життя. Роздуми про планетарні сили та їхній вплив на людську долю не повинні ... У першому столітті нашої ери було багато спекуляцій про божественні сили, які керували всесвітом, і про правильний спосіб примирення з ними. Ця дискусія часто базувалася на старих міфах або легендах про язичницьких богів і богинь Таким чином, його основу створено людиною, на відміну від християнства, яке твердо ґрунтується на історичному персонажі, Ісусі Христі, і на переконливих доказах його важливості як того, в кому Бог говорить з людиною вважалося, що вони населяли планети (див. вище 1:16).

Отже, самі Писання не є остаточними ні в Старому, ні в Новому Завіті щодо просторового розташування місць, які розглядаються, і для нас було б дуже зухвалістю намагатися це зробити.

С. Одержимість демонами зараз

Римо-католицька церква, яка надає традиційному рівному місці зі Святим Письмом у своїй вірі та практиці, вважає, що зараз існує одержимість демонами. Його Катехізис християнської доктрини, 1949 р., 2-е переглянуте видання Балтиморського катехізису», висловлює думку, що «дияволи [тобто демони] або злі духи» зі Святого Письма є «поганими ангелами» і

- (a) Іноді дияволам дозволяється входити в тіло людини, щоб здійснювати владу над її здібностями – стан, відомий як диявольська одержимість; або їм дозволено мучити людину ззовні – стан, відомий як диявольська одержимість.
- (b) Диявольське одержимість і одержимість дозволені Богом, щоб виявити Свою Славу, покарати гріх, привести грішників до покаяння або дати привід для прояву чесноти.
- (c) Коли диявол використовує тіло одержимої людини, щоб говорити чи робити злі речі, людина не винна у гріху, якщо вона не погоджується добровільно.
- (d) Екзорцизм — це акт вигнання або відганення злих духів від осіб, місць або речей, якими вони оволоділи чи заражені ними. Церква отримала від Христа силу екзорцизму.
- (e) Екзорцист — це той, хто має владу, надану єпископом, виправляти демонів. Чин екзорциста є третім із чотирьох малих чинів Західної Церкви. Лише з дозволу свого єпископа священник може використовувати свою силу вигнання злих духів».

«Цитовано та цитовано Святе Письмо: Матвія 10:1; Ефесянам 6»11. 1 Петра 5:8-9. (Теми 44, 45; сторінки 34-36)

Деякі протестантські джерела все ще висловлюють віру в одержимість демонами як реальність. Хейнс у книзі «Спіритуалізм проти християнства» каже: «Сатана володіє душами й тілами чоловіків і жінок тепер так само, як і колись».

Писання

Писання не є остаточними щодо питання, яке зараз розглядається, але ми можемо дослідити все, що нам відомо, що може дати підказку.

- (a) Старий Заповіт не стосується одержимості як такої, як і Євангеліє від Івана, яке, можливо, не було написано до останнього десятиліття першого християнського століття – що, на думку деяких, свідчить про початок одержимості демонами було дозволено після завершення старозавітної гармати і досягло свого піку в часи Христа та його апостолів, щоб дозволити через них продемонструвати божественну владу над сатанинською владою, а потім значно зменшитись, хоча й не повністю зникнути.

Те, що одержимість демонами досягла свого піку і почала занепадати, навіть коли Христос був ще живий, може бути правдою. Бо він говорить про те, що зв'язав «дужого» (Сатану) і «пограбував його дім» (вигнавши демонів) (Матвія 12:28-29). І коли сімдесят, яких він послав вперед у місця, які він мав згодом відвідати, повернулися, радіючи, що «навіть демони коряться нам у ім'я Твоє», він сказав: «Я бачив сатану, що впав з неба, як блискавка». (Луки 10:17-20)

- (b) Здається досить важливим те, що влада виганяти демонів не згадується як один із чудесних дарів у жодному з послань до церков чи окремих християн, хоча нею користувалися апостоли (і Філіп), як згадується в книзі Дії, обіцяння та повідомлення в Марка 16:17-29.

(с) З Писання незрозуміло, які умови сприяють одержимості демонами, хоча параболічне послання Христа в Матвія 12:43-45, здається, вказує на те, що «порожній дім» можна знову зайняти, а отже, відсутність належної побожності та характеру , навіть без диявольської чи злаякісної схильності, може бути фактором.

ВИСНОВОК

З усього, що ми дізналися, кульмінація для нас знаходиться в Ефесянам 6:10-20 і Колосянам 2:8-15, які вже були вивчені, і те, що ми також маємо в Колосянах 2:16 - 3:17 (та інших подібних уривках) , запевняючи нас, що Христос контролює, продемонструвавши свою перевагу над Сатаною та всіма його ангелами та/або демонами, так що наше визволення від їхнього контролю гарантується вірою в нього та відданим підкоренням йому. Це повинно звільнити християн від усіх забобонних страхів і страху перед світом злих духів.

Демони не належать Христу, оскільки Він їх вигнав, і вони були використані Сатаною для виконання його волі.

Міжнародний інститут пізнання Біблії

Рендольф Данн, президент - Роберто Сантьяго, декан
thebiblewayonline.com

Курс 1 - Боже послання Як все тут потрапило? Людина, яка була Богом Христос - Божа Тайна Міфи про Бога Від життя до смерті - смертна людина Запланований викуп Послання Євангелія Курс 2 – Слухняність Христу Час до Христа Час Христа на Землі Час після Христа Кінець часу на Землі Час вирішувати Від смерті через хрест до життя Міфи про прощення Хрещення у Христа Курс 3 - Нове життя у Христі Королівство нерукотворне Слуги в королівстві Перші принципи Христа Вдови та інші потребуючі Духовне молоко Життя звільнене Міф про нещастя Послання з послань Поклоняйтеся Богу в душі та правді Дослідження для знавців Біблії Окреслена Біблія Узагальнена Біблія Типи і метафори	Курс 4 - Зростання у Христі Ісус з Назарету Життя Христа Об'єднані у Христі Міфи про біль Тіло, душа, дух – куди вони йдуть, коли ти помреш? Шлюб і розлучення Божа субота Створення до створення книги Буття Євреям Курс 5 – Дозрівання у Христі Уроки з хреста Божий процес відбудови Найкращі запитання, які коли-небудь ставили Життя Один для одного у Христі Жити максимально Обіцяє тепер і назавжди Справжні чоловіки — благочестиві чоловіки Чудові слова життя Курс 6 - Стати знавцем Біблії Тіні, типи та пророцтва Святий Дух Даніель Одкровення Ісуса Христа Мовчання Святого Письма Навчання та практики від 100 до 1500 рр. н.е Реформувати або відновити Складання та переклад Біблії Сучасні церковні практики– Святе Письмо чи Переказ? Генеалогія Ісуса - схема
---	---

Міжнародний інститут знання Біблії має посилання на інші мови на thebiblewayonline.com.